

5. Визначення елементів корпоративного управління, що потребують удосконалення. Для цього використовується інформація щодо цінності що забезпечує система корпоративного управління з урахуванням виділених груп стейкхолдерів. Здійснювати заходи щодо утримання та збільшення цінності для стейкхолдерів за групами рекомендовано у такій послідовності: а) стейкхолдери групи 2; б) стейкхолдери груп 1т а 3; в) стейкхолдери групи 4.

Інформаційні джерела:

1. Кодекс корпоративного управління: ключові вимоги і рекомендації.
URL: <https://www.nssmc.gov.ua/documents/kodeks-korporatyvnoho-upravlinnia-kliuchovi-vymohy-i-rekomendatsii/>.

2. Клебанова Т.С., Гвоздицький В.С., Рудаченко О.О. Попередження фінансових криз у корпоративних системах на основі нейро-нечітких моделей. *Бізнес Інформ.* 2019. № 2. С. 140-146. URL: https://www.business-inform.net/export_pdf/business-inform-2019-2_0-pages-140_146.pdf.

УДК 338:631.115:347

ПРОБЛЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Рябченко Є.В., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **Р.М. Остапенко**

Державний біотехнологічний університет

Стратегія є усебічним комплексним планом, який призначений для того, щоб забезпечити здійснення місії підприємства і досягнення її цілей. Стратегічний план вимагає розробки оригінальних (нетрадиційних) моделей розвитку, ґрунтовних досліджень і достовірних фактичних даних. Щоб ефективно конкурувати в сьогоdnішньому світі бізнесу підприємство повинно постійно займатися збором і аналізом величезної кількості інформації про галузь, конкуренцію та інші фактори.

Обґрунтування розвитку підприємства являє собою набір дій і рішень, започаткованих керівництвом, що ведуть до розробки специфічних стратегій. Призначених для того, щоб допомогти підприємству досягти намічених цілей. Процес стратегічного планування являється інструментом, що допомагає в прийнятті управлінських рішень. Його завдання забезпечити нововведення і організаційно-економічні зміни.

Модель розвитку підприємства, з організаційно-економічної

точки зору, являє собою формалізований опис певної послідовності його специфічного стану, що охоплює період прогнозу. Велика кількість факторів обумовлює стратегію розвитку підприємства. При цьому необхідно відзначити, що вибір того чи іншого варіанту залежить від сформованого організаційно-економічного потенціалу підприємства і конкретного стану його використання.

Певним чином чергуються періоди еволюційної зміни організаційно-економічного потенціалу у структурі варіантів розвитку підприємств, вони пов'язані з розвитком і необхідністю вибору його стратегічних орієнтирів.

Основні процеси прогнозування розвитку підприємства реалізуються два прийоми:

- екстраполяція на перспективу тенденцій і рівня показників для варіантів стратегії (базового, оптимістичного та песимістичного);
- використання спеціальних алгоритмів переходу від базового до оптимістичного та песимістичного варіантів.

Головна роль у забезпеченні ефективності функціонування підприємства повинна належати організаційно-економічному механізму. Проте в цілому, можна констатувати незначну зацікавленість науковців поняттям "організаційно-економічний механізм", якщо на нього і звертається увага без особливих пояснень. Аналізуючи чималу кількість опублікованих праць з проблем організації, управління, планування та функціонування підприємств, ми не знайшли чіткого визначення категорії "організаційно-економічний механізм" як системи забезпечення функціонування підприємства.

Підвищення стабільності функціонування сільськогосподарських підприємств виступає одним з важливих інструментів організаційно-економічного механізму функціонування підприємства. Аналіз факторів нестабільності, що наведений у попередньому розділі, дозволяє визначити низку проблем підвищення стабільності функціонування сільськогосподарських підприємств для практичного вирішення за використання економіко-математичного обґрунтування.

Раціональне територіальне розміщення виробництва як одне із важливих завдань у досягненні стабілізації сільськогосподарського виробництва є найскладнішим завданням. Проблеми економіки сільського господарства та продовольчих ринків формують комплекс завдань, що не вирішуються традиційними методами, зокрема без застосування математичних методів моделювання територіальних агропромислових комплексів з урахуванням агроекологічної й економічної ситуації, оцінювання потенціалу природно-економічних регіонів на основі комп'ютерних технологій, великих за обсягом баз даних різного характеру та рівня тощо.

Стратегічний план варто розглядати як програму, що спрямовує діяльність підприємства протягом тривалого періоду часу, даючи собі звіт про те, що конфліктна і постійно мінлива ділова і соціальна обстановка робить постійні коригування неминучими. Місію підприємства можна сформулювати як задоволення потреби населення у сільськогосподарській продукції. Необхідність вибору місії обумовлена тим, що підприємство, насамперед, створено для виконання загальнолюдьської місії, яка дозволить реалізувати певні потреби споживачів.

Загальне стратегічне планування завжди було й залишається одним із основних інструментів управління, причому в міру становлення ринкової економіки роль планування постійно зростає. Це визначається ускладненням організаційно-економічного механізму функціонування підприємства за умови ринкових відносин. Підвищилися й самі можливості планування у зв'язку з розробкою спеціальних математичних та математико-статистичних методів, появою потужних швидкодіючих електронних обчислювальних машин і, нарешті, створенням автоматизованих систем управління.

Принципово важливе завдання сучасності – використання технічних засобів для стратегічного планування й управління діяльністю підприємств. Це новий якісний етап у теорії й практиці управління економікою. Наша країна має великі досягнення в цій області й вправі пишатися ними. Але стояти на місці не можна, треба продовжувати інтенсивно працювати над удосконаленням як теорії, так і практики планування.

Стабільність функціонування сучасного підприємства в значній мірі досягається за рахунок організації на підприємствах ефективної системи стратегічного планування. У цей час питанням побудови організаційно-економічного механізму формування й реалізації стратегії на підприємствах приділяється недостатня увага. Не враховується той факт, що стабільність успіху забезпечується стратегією, яка передбачає перспективу розвитку підприємства на основі виробництва продукції, виконання робіт або надання послуг, здатних витримувати жорстку конкуренцію на ринку.

Інформаційні джерела:

1. Савченко В.Д. Організація сільськогосподарських підприємств: Наук. видання / ХНАУ ім. В.В. Докучаєва / Савченко В.Д. – Харків, 2002. – 330 с.
2. Калінчик М.В. Стабілізація ринку зерна в Україні / Калінчик М.В., Льчук М.М., Шовкалюк В.С., Калінчик І.М. – К.: Нічлава, 2006. – 230 с.
3. Панченко Е. Теория рыночной экономики и практика перехода Украины к рынку / Панченко Е. // Экономика Украины. – 1992. – №12. – С. 65–70.

4. Лепа Н.Н. Методы и модели стратегического управления предприятием / НАН Украины. Ин-т экономики промышленности / Лепа Н.Н. – Донецк: ООО «Юго-Восток Лтд», 2002. – 186 с.

5. Панасюк В.М. Витрати виробництва: управлінський аспект: Монографія: Наукове видання / Панасюк В.М. – Тернопіль: Астон, 2005. – 288 с.

6. Череп А.В. Проблеми обліку і аналізу адміністративних витрат / Череп А.В. // Формування ринкових відносин в Україні.– 2005.– № 9.– С.68-74.

УДК 368.025

УПРАВЛІННЯ РИЗИКОМ У СТРАХУВАННІ

Скидан В.Л., здоб. вищ. осв. ОС «магістр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.В. Жиликова**

Державний біотехнологічний університет

Ризик присутній у будь-якій справі. Причому ризики виявляються різним проявом в економічному середовищі, організаційні ризики менеджменту, які не враховуванні або некеровані, то виникає можливість опинитися в банкрутстві, вірогідність дуже висока. Як правило, ігнорування можливих ризиків веде до швидкого погіршення, фінансових показників тому ризик включає в себе фінансову категорію ідентифікацію ризиків є ключем до процесу. Організація починається з ідентифікації всіх ресурсів, необхідних для досягнення цілей і завдань організації, за відділом і за функція або послуга. Ці послуги включають страхування майна організації, відповідальність, персонал і чистий прибуток. На ступінь та величину ризику можна впливати безліч факторів. Вплив здійснюється за допомогою прийомів фінансового менеджменту у сукупності стратегічного планування, і утворюють єдиний механізм управління ризикованим фінансовими операціями, тобто. ризик-менеджмент. Таким чином, ризик-менеджмент є частиною фінансового менеджменту В основі ризик менеджменту лежать цілеспрямований пошук та організація роботи зі зниження ступеня ризику, мистецтво отримання та збільшення доходу у невизначеній господарській ситуації. Мета ризик-менеджменту відповідає цільовій функції підприємництва. Вона полягає в отриманні найбільшого прибутку при оптимальному, прийнятному для підприємця співвідношенні прибутку та ризику. Вимірювання та оцінка ризиків Другим кроком у процесі управління ризиками є вимірювання та оцінка ризику прогнозувати частоту та серйозність майбутніх втрат. Деякі організації зараз ведуть детальну інформацію комп'ютерні дані про всі втрати, включаючи таку